

Arrest

nr. 237 127 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 BRUGGE

tegen:

de stad Brugge

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 13 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 oktober 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als vader van een minderjarig Belgisch kind.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge neemt op 13 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker volgens het verzoekschrift op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

[...]

In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1; derde lid / 51, § 2, tweede lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of 60ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

~~vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 11-10-2019 werd ingediend door:~~

[...]

om de volgende reden geweigerd:

*x De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. [...]
geldig paspoort*

[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

* * *

De bestreden beslissing weigert het verblijf aan verzoeker om één enkele reden: geen voorlegging van een “geldig paspoort” in hoofde van verzoeker (stuk 1).

Bij het verzoek gezinshereniging overeenkomstig art. 40ter Vw. in oktober 2019 werd evenwel uitdrukkelijk verduidelijkt door verzoeker (stuk 3 en 4):

“De identiteit van de verzoekende partij wordt in principe bewezen met een paspoort OF identiteitskaart. Volgens artikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Verblijfswet, moet je je identiteit bewijzen overeenkomstig artikel 41 Verblijfswet. Volgens dat artikel, dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan je het bewijs van je identiteit ook op andere manieren bewijzen, bijvoorbeeld met:

- een vervallen paspoort
- een vervallen identiteitskaart
- een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER
- een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER
- een ander bewijs van je identiteit

Deze soepele regels voor het bewijs van identiteit komen voort uit het Unierecht (zie HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99). Het is hierbij moeilijk in te zien waarom dezelfde bewijsregels niet van toepassing zouden zijn op het verblijfsrecht van ouders van een minderjarig Belgisch kind. Ook dat verblijfsrecht vloeit immers voort uit het Unierecht (zie HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09).

De Iraakse identiteitskaart met beëdigde vertaling hiervan dient aldus te volstaan als bewijs van identiteit (stuk 2).”

Artikel 40ter, §2, 2° Vw. verduidelijkt voor familieleden van een minderjarige Belg dat “een geldig identiteitsdocument” moet worden voorgelegd, zonder te specificeren dat dit specifiek over een paspoort zou moeten gaan:

“2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Arikel 52 Verblijfsbesluit, dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Vw, verwijst inzake bewijs van identiteit naar artikel 41 Vw. Volgens deze bepaling (dat de regels over binnenkomst van Unieburgers en hun familie behandelt) kan het bewijs van identiteit op diverse wijzen gebeuren. In artikel 47 Verblijfsbesluit wordt zulks uitgewerkt:

“§1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

- 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of*
- 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of*
- 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of*
- 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.”*

De verblijfsprocedure voor ouders van een minderjarig Belgisch kind betreft een omzetting van het Zambrano-arrest en is gebaseerd op art. 20 VWEU (HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09). Ook de regels over bewijs van identiteit voor Unieburgers en hun familie (dus art. 41 Vw) komt voor uit rechtspraak van het HvJ over vrij verkeer (arrest BRAX, HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99; zie ook art. 5, lid 4 Burgerschapsrichtlijn). Er kan bezwaarlijk voorgehouden worden als zou het HvJ plots een andere zienswijze hanteren over de bewijsmodaliteiten inzake identiteit voor ouders van een Belgisch kind (art. 20 VWEU) dan inzake vrij verkeer.

Bovendien is verzoeker in het bezit van een originele en geldige Iraakse identiteitskaart, dewelke alreeds gebruikt werd ter identificatie van verzoeker n.a.v. diens verzoek tot erkenning van zijn kind Elias (stuk 3.2 en 3.1).

Immers, zo werd op 14 mei 2019 de erkenning van diens kind Elias gevraagd door verzoeker, waarbij dit door Stad Brugge werd uitgesteld en overgemaakt aan het Openbaar Ministerie voor onderzoek (stuk 5). Na een minnelijk DNA-onderzoek en voorlegging van de relevante bewijsstukken inzake het gegeven

dat verzoeker effectief de vader is van zoon Elias en in die zin ook bezit van staat heeft, terwijl diens Iraakse identiteitskaart geldt als bewijs van identiteit, werd gunstig beslist door het Openbaar Ministerie en mocht verzoeker overgaan tot de erkenning van diens kind Elias, die daardoor ook zijn familienaam (Al-Khdhair) verkreeg (stuk 3.1).

De identiteit van verzoeker staat aldus helemaal niet ter discussie, terwijl ook het gegeven dat verzoeker vader is van diens Belgische zoon Elias met wie hij samenwoont te X niet ter discussie staat.

Aldus voldoet verzoeker wel degelijk aan de cumulatieve voorwaarden inzake gezinshereniging zodat de verbreking van de bestreden beslissing zich opdringt.

Ten overvloede wenst verzoeker nog te benadrukken dat hij intussen wel degelijk meest diligent verdere stappen ondernam om alsnog een nieuw Iraaks paspoort te kunnen verkrijgen van de Iraakse Ambassade (hoewel zulks strikt gezien niet nodig is voor de aanvraag gezinshereniging – zie supra).

Verzoeker begaf zich naar de Iraakse Ambassade, dewelke stelden een origineel en gelegaliseerd en beëdigd naar het Arabisch vertaald attest van verlies of diefstal nodig te hebben. Dergelijke attesten worden door de lokale politiediensten afgeleverd. In die zin werd door inspecteur Bjorn Anseeuw van de lokale politie Brugge op 10.12.2019 een attest van verlies buitenlands paspoort opgesteld (stuk 6.1). Verzoeker liet dit reeds beëdigd vertalen naar het Arabisch, doch dit werd in de Iraakse ambassade geweigerd wegens nog niet gelegaliseerd. Aldus begaf verzoeker zich met diens attest van de politie naar de dienst legalisaties in de Karmelietenstraat ... alwaar men niet tot legalisatie kon overgaan, gezien dit document vooreerst door de burgemeester of bevoegde schepen (hoofd van dienst van de lokale politie) diende ondertekend te worden (stuk 6.2 = het document dat verzoeker mee kreeg van de dienst legalisaties). Vervolgens bood hij zich andermaal aan bij het Huis van de Bruggeling, alwaar hij naar huis werd gestuurd met de boodschap dat de burgemeester of schepen geen attesten van verlies vanwege de politie ondertekenen...

Hiermee wordt het verzoeker aldus onmogelijk gemaakt om de nodige documenten te zien voorleggen teneinde een nieuw Iraaks paspoort te zien afleveren. Bijgevolg werd intussen de Burgemeester van Brugge (= huidig verweerder) aangeschreven met verzoek om dit politie-attest alsnog uitdrukkelijk te willen bevestigen, zodat deze bevestiging door de burgemeester alsnog gelegaliseerd kan worden (stuk 6). Vooral alsnog heeft de Burgemeester op dit schrijven nog niet gereageerd. Op deze wijze wordt door verweerder uiteraard de eigen gehanteerde weigeringsmotieven zelf gecreëerd."

3.2. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

3.4. Verzoeker betoogt onder meer dat voormelde wetsbepaling niet de neerlegging van een paspoort vereist. Hij benadrukt dat hij in het bezit is van een originele en geldige Iraakse identiteitskaart – die reeds werd gebruikt om hem te identificeren naar aanleiding van zijn verzoek tot erkenning van zijn kind – zodat zijn identiteit niet ter discussie staat.

3.5. In het neergelegde administratief dossier bevindt zich een kleurenkopie van een Iraakse identiteitskaart, vergezeld van een gelegaliseerde beëdigde vertaling, waaruit blijkt dat het stuk is opgemaakt op 2 september 2018. Het draagt een stempel "stuk 2". Verzoeker had in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag ook verwezen naar zijn Iraakse identiteitskaart in de bijlage 2. De Raad leest nergens in artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet dat de identiteit van een ouder van een minderjarig Belgisch kind moet worden bewezen door een geldig paspoort. Wel vereist deze bepaling dat een geldig identiteitsdocument wordt voorgelegd. Een identiteitsdocument is een ruimer begrip dan een paspoort. De Raad merkt op dat uit de summiere feitelijke motivering van de bestreden beslissing – die is beperkt tot twee

woorden, “*geldig paspoort*” (sic) – niet kan worden afgeleid waarom verweerder de door verzoeker overgemaakte Iraakse identiteitskaart niet aanvaardt.

3.6. Door aldus de verblijfsaanvraag te weigeren, om de enkele reden dat geen “*geldig paspoort*” werd overgemaakt, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een Iraakse identiteitskaart heeft neergelegd, heeft verweerder onzorgvuldig en in strijd met artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet gehandeld. Minstens mag verzoeker verwachten dat verweerder in de bestreden beslissing in concreto uiteenzet waarom hij van oordeel is dat de door verzoeker overgelegde Iraakse identiteitskaart niet zou volstaan als het vereiste “*geldig identiteitsdocument*”, quod non in casu.

3.7. De Raad benadrukt dat verweerder geen nota met opmerkingen heeft neergelegd. Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid waarom de Iraakse identiteitskaart die verzoeker heeft neergelegd niet volstaat. Bovenstaande vaststellingen worden derhalve niet aan het wankelen gebracht.

3.8. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker aangetoond dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld en in strijd met artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 13 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA